

i Bevægelse for at finde Heste. Her vil man kunne faae det i Løbet af et Par Dage; men skal man bære sig ad som sidst, vil der gaa forholdsvis lang Tid. Jeg antager, at der væsentlig vil være Tale om Artilleriheste og Trælheste, og naar det ærede Medlem sagde, at der i 1863 blev krævet en stor Del Kavalleriheste, har han Ret; men, saavidt mig bekendt, staa vi nu med et noget bedre Apparat til Kavalleriet, ere noget fyldigere forsynede med Heste end den Gang, og naar vi staa saaledes med vor Hærorfning, som den nu er og forhaabentlig vil blive, naar den bliver bedre, — hvornaar det bliver, kunne vi jo ikke vide, men jeg haaber, det bliver saa snart som muligt, — have vi et bedre Apparat, saa at der ikke bliver Tale om at gjøre, hvad man sidst gjorde, pludselig at udvide Kavalleriet med $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{3}$, og dertil bruge et stort Apparat af Heste. Naar det ikke er Tilfældet, vil man vistnok med Føje kunne sige, at det, der her vil være Tale om, væsentlig vil være at skaffe en anden Slags Heste, hvorved jeg ikke kan se nogen Betænkelighed. Jeg vilde have haft Betænkelighed ved Lovforslaget, naar det havde sagt, at der skulde indføres en egentlig Kulle i Kommunerne, og at Hestene skulde indrulleres med en fast bestemt Organisation; men derimod siger jeg, at, naar man gaar denne forstandige Mellemvei, — Mellemveien er jo Noget, Mange ikke synes om her, men der er dog nogle Tilfælde, hvor man gaar fornuftigt og sikkest ad den, — er det i dette Tilfælde rigtigt at skabe et Apparat, som kan bruges, naar den Tid kommer, da det skal bruges, og det vil man efter Lovforslaget kunne have. — Det ærede Medlem talte om Betalingstiden og som gjentagende tilbage dertil. Der forekommer mig slet ikke at være nogen Vanskelighed i den Retning, det er Statskassen, som skal udrede Pengene, og jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det bør være saaledes, at, naar man tager en Hest, burde den egentlig betales kontant. Der kunde vist ikke være Noget i Veien for at der à Konto blev anvist Kommissionen, som udtager Hestene, nogle Midler, med hvilke de kunde betale direkte. Kan man ikke gaa den Vei, kan man give Amtmanden en Anvisningsret paa Amtstuen, saa at der, saa snart Kommissionen har indberettet, at Hesten er tagen, kan udfærdiges en Anvisning, som kun behøver en Paategning af de lokale Embedsmænd. Det kunde ikke falde mig ind, at man skulde gaa til Finansministeriet eller Krigsministeriet; men jeg antager, at Præsæs for Kommissionen maa faae en Anvisningsret, for saa

vidt man ikke vil forsyne ham med kontante Penge. Jeg antager ikke, at der er Noget i Veien for en Tilføjelse i Lovforslaget i den Retning, og jeg tror heller ikke, at det vil møde nogen Modstand hos den ærede Minister, om man vil søge i den Retning en Betyggelse, skøndt jeg ikke tror, man behøver den. Det ligger i Sagens Natur, at, naar Staten tager en Løsregjenstand af den Slags hos en Mand, for hvem den kan være af væsentlig Betydning og udgjøre en stor Del af hans Formue, maa man virkelig ogsaa være beredt paa at betale kontant, og det vil vist heller ikke møde Vanskeligheder. Jeg kan i det Hele meget vel slutte mig til og anbefale Forslaget, som det foreligger; jeg tror, at man i det Hele er gaaet en heldig Vei, og det forekommer mig aldeles nødvendigt at gaa den. At man har udsøkt dette Forslag fra Hærløven, synes jeg overordentlig godt om, saa kan der maaske være Udsigt til, at faae denne Lov gennemført. Det er meget muligt, at der ogsaa er god Udsigt for Hærløven, det kjender jeg ikke Noget til; men jeg synes, at om denne Lov har man før været saa temmelig enig. Sidste Gang, da den var fremme, var den et Slags Udsagn i Hærløven, det var det, de Herrer kunde enes om. Nu synes jeg, at vi i et hvert Fald kunde prøve paa at enes om det her Foreliggende.

Kjær: Det ærede Medlem, som sidst talte, har netop overbevist mig om, at de Tvivl, jeg nærede om Rigtigheden af dette Lovforslag, er blevene bestyrkede, og jeg for mit Vedkommende vil meget indstændig fravaade at gaa ind paa det foreliggende Lovudkast. Vel hørte jeg, at det ærede Medlem, som sidder lige over for mig (B. Holm), ikke havde Noget mod Lovforslaget i dets Helhed, han havde kun mod enkelte Bestemmelser i det, navnlig mod den deri fremsatte Maade at udfærdige Heste paa og at betale dem paa. Disse Betænkeligheder kan jeg uldtkendigt dele med det ærede Medlem; men hvad jeg tror, at det ærede Medlem ikke tilstrækkelig har set paa, men hvad han nu formodentlig maa være bleven opmærksom paa ved den ærede sidste Talers Foredrag, det er den Lødens, som de senere Lars Regjeringer ere komne ind paa, at, naar de ikke kunne faae en hel Reform eller en Revision af en Lov i dens fulde Omfang, pille de den fra hinanden i Stumper og Stykker, og komne saa frem her med de Forslag, som ere mest nødvendige, og liste os derved, om jeg maa bruge dette Udtryk, til at gaa ind paa disse for dem høist paatrængende nødven-